

Sygn. akt I CNP 108/07

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski

w sprawie ze skargi B. P. Spółki z o.o. Spółki Komandytowej w P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

w W. z dnia 1 lutego 2007 r. wydanego w sprawie

z powództwa B. P. Spółki z o.o. Spółki Komandytowej z siedzibą w P.

przeciwko J. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 1 lutego 2007 r., skarżący powód B. P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w P. oparł na podstawie naruszenia prawa materialnego, a to art. 299 § 1 k.s.h. Skargę skierowano do Sądu drugiej instancji, który wydał zaskarżone orzeczenie. Skarżący podnosi, że przez wydanie zaskarżonego orzeczenia została mu wyrządzona szkoda, zaś wzruszenie prawomocnego orzeczenia za pomocą innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, nie podaje jednak przepisu prawa, z którym orzeczenie jest niezgodne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega odrzuceniu. Wstępnie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 424⁵ § 2 k.p.c. skarga, obok elementów konstrukcyjnych powołanych w § 1 tego przepisu, powinna „czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego”, a więc tym, które ujęto w art. 126 § 1 k.p.c. Do ogólnych wymagań pism procesowych należy zwłaszcza oznaczenie sądu, do którego pismo jest skierowane (art. 126 § 1 pkt 1 k.p.c.). Sąd oznaczony w piśmie jako jego adresat powinien być sądem właściwym do rozpoznania sprawy; nie można przyjąć, aby oznaczenie sądu, który zgodnie z prawem pośredniczy jedynie w przekazaniu pisma wszczynającego postępowanie (art. 424⁶ § 1 k.p.c.). Zatem skarżący nieprawidłowo oznaczył Sąd Okręgowy w W. jako właściwy, gdyż rozpoznanie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem należy do właściwości rzeczowej Sądu Najwyższego.

Można co prawda przyjąć na podstawie art. 424⁶ § 2 k.p.c., że powyższy brak formalny jest brakiem usuwalnym, jednakże nie byłoby to celowe, albowiem skarżący nie dopełnił zarazem wymagania wskazanego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., które polega na obowiązku wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Co prawda skarżący przytoczył i uzasadnił podstawy skargi, jednakże skoro powołany wyżej przepis prawa wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony

odrębnie (por. postanowienia SN: z dnia 20 lipca 2005 r. IV CNP 1/2005, niepubl.; z dnia 18 stycznia 2006 r. III CNP 21/2005 niepubl.; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 140). Brak taki jest zaś, zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c., nieusuwalny i pociąga za sobą obowiązek odrzucenia skargi przez Sąd Najwyższy.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji

/tp/